

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318010307
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4318010307.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu JUDr. Jána Vanka a JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD., v trestnej veci proti obžalovanému D.. D. B., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek X písmeno d/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného D.. D. B. proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 01.07.2019, sp. zn. 4T/41/2018, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 14. novembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno e/, odsek 3 Trestného poriadku **z r u š u j e s a** napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku **s a**

obžalovaný :

D.. D. B., narodený XX.XX.XXXX v I.,
trvale bytom E., ul. K. 3,

o d s u d z u j e :

Podľa § 348 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Trestného zákona a ani za nezistenia priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 Trestného zákona), § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a § 57 odsek 1 Trestného zákona na peňažný trest 800,- (osemsto) eur.

Podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona **u s t a n o v u j e** pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody 2 (dva) mesiace.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona **u k l a d á** trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 3 (tri) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvého stupňa“) konajúci samosudkyňou rozsudkom z 01.07.2019 sp. zn. sp. zn. 4T/41/2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznal obžalovaného D.. D. B. (ďalej len

„obžalovaný“) za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa XX.XX.XXXX v čase o 14.00 h na ceste II/XXX medzi obcami B. a B. viedol motocykel zn. Q. Q EČ: LV XXXAJ, napriek tomu, že mu trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp.zn. XT/XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa XX.XX.XXXX bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní X (dvoch) rokov, pričom následkom neprispôsobenia rýchlosti jazdy stavu a povahe vozovky po prejazde ľavotočivej zákruty sa s motocyklom dostal na krajinu, kde dostal šmyk a následne spadol s motocyklom na cestu a v šmyku sa dostal do protismerného jazdného pruhu, kde zostal ležať a motocykel sa v šmyku dostal mimo cestu.

Za tento prečin uložil súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému podľa § 348 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (za zistenia prítiažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m/ Trestného zákona) trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň obžalovanému uložil podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere tri roky.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný (ktorému bol rozsudok oznámený dorúčením, keďže nebol prítomný na hlavnom pojednávaní na ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok) v zákonnej lehote prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, teda riadne a včas. Výslovne uviedol, že odvolanie smeruje proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, ako aj voči konaniu, ktoré mu predchádzalo.

V písomnom zdôvodnení odvolania prostredníctvom zvoleného obhajcu zdôraznil, že prejednávaného skutku sa nedopustil. Namietol nesprávnosť vyhodnotenia dôkazov, najmä výpovedí nepriamych svedkov v prípravnom konaní, ale aj na hlavnom pojednávaní, ale aj zvukového záznamu z linky 112. Poukázal na výpovede jednotlivých svedkov, pričom argumentoval, že súd I. stupňa nevyhodnotil dôkazy, ktorými nebolo jednoznačne preukázané, že sa dopustil skutku, ktorý sa mu obžalobou kládie za vinu.

V ďalšom doplnení dôvodov odvolania upriamil pozornosť na názor sudcu Krajského súdu v Bratislave JUDr. Petra Šamka formulovaný na internetovom portáli PRÁVNE LISTY pod názvom „Je úradný záznam spísaný príslušníkom PZ dôkazným prostriedkom v trestnom konaní?“ Stotožnil sa so záverom, že procesný postup pri ktorom sú úradné záznamy čítané ako listinné dôkazy, respektíve procesný postup, keď je podaná obžaloba, či rozhodnutie o vine založené na takýchto úradných záznamoch je nesprávny, pretože úradné záznamy spísané príslušníkmi PZ nie sú dôkazným prostriedkom v trestnom konaní. Poukázal na výklad ustanovenia § 119 odsek 2 Trestného poriadku, pričom úradné záznamy spísané príslušníkmi PZ nie sú dôkaznými prostriedkami podľa Trestného poriadku. Všetko konštatoval s poukazom na rozsiahlu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky. Súčasne poukázal na ďalší článok na portáli PRÁVNE LISTY pod názvom „Nezákonné a nepoužiteľné dôkazy.“

Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadrila aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Levice. Napadnutý rozsudok považovala za zákonný a spravodlivý, skutkové zistenia boli správne, úplné a zodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania. Obžalovaným uplatnené argumenty len spochybňujú čas príchodu svedkyne B.j na miesto nehody a zaoberajú sa hypotetickou možnosťou odchodu z miesta nehody údajného vodiča motocykla, avšak k jeho existencii neuvádzajú žiadne dôkazy a rovnako jeho existencia nevyplýva ani z dôkazov zabezpečených počas trestného konaní. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že nebol produkovaný ani jeden hodnoverný dôkaz, z ktorého by vyplývala existencia druhého vodiča motocykla a skutočnosť, že obžalovaný sa viezol na motocykli len ako spolujazdec. V posudzovanom prípade bolo zabezpečených dostatok dôkazov preukazujúcich, že obžalovaný spáchal skutok uvedený v obžalobe. Súd prvého stupňa z telefonátu na linku 112 správne ustálil, že motocykel viedol obžalovaný, pričom z jeho kontextu je zrejmé, že D.. O., X.. použila jednotné číslo, uvádzajúc „zrazil sa sám.“ Obžalovaný bol po nehode otrasený, avšak vedel komunikovať, čo uviedli svedkovia B., V., F.. U., bol teda schopný viesť, či viedol motocykel. V tomto kontexte poukázala na výpoveď svedka K. V., ktorému túto skutočnosť potvrdil sám obžalovaný, ktorý sa ako vodič podrobil dychovej skúške.

Vedenie motocykla obžalovaným potvrdila niektorým svedkom D.. O., X., pričom táto skutočnosť vyplýva aj zo záznamu o podaní vysvetlenia, ktorý sama podpísala a ktorý je použiteľným dôkazom v zmysle § 119 odsek 2 Trestného poriadku. Trest uložený obžalovanému považovala za zákonný a primeraný a súd druh a výšku uloženého trestu náležite odôvodnil. S poukazom na vyššie uvedené navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu odkázala na písomné vyjadrenie Okresnej prokuratúry Levice, považujúc všetky výroky v napadnutom rozsudku za zákonné a správne. Trest, ktorý bol uložený obžalovanému je zákonný a v súlade s postupom podľa § 49 odsek 2 Trestného zákona. Odvolanie obžalovaného navrhla ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu nad rámec dôvodov odvolania (i doplneného) namietol nepoužiteľnosť dôkazov uvedených na strane 9 druhý odsek od vety „obaja svedkovia zhodne potvrdili“ až po koniec tohto odseku na strane 10. Podľa jeho názoru neexistuje žiadna ucelená reťaz zákonným a procesným spôsobom získaných nepriamych dôkazov preukazujúcich jednoznačný záver o spáchaní skutku obžalovaným. Navrhol odvolaniu vyhovieť a zrušiť napadnutý rozsudok s tým, aby vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol zrušiť napadnutý rozsudok s tým, aby odvolací súd vo veci sám rozhodol a obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo spod obžaloby prokurátora oslobodil.

Obžalovaný sa verejného zasadnutia nezúčastnil, doručenie upovedomenia o verejnom zasadnutí mal riadne vykázané, pričom svoju neúčast' ospravedlnil, súčasne požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd za splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 293 odsek 5 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, vychádzajúc zo skutočností, že obžalovaný bol o termíne verejného zasadnutia riadne a včas upovedomený a zároveň bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, ako aj požiadal o jeho vykonanie v jeho neprítomnosti, v dôsledku čoho odvolací súd realizoval verejné zasadnutie bez jeho prítomnosti.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia Trestného poriadku, odvolací súd preskúmal výrok o vine napadnutého rozsudku (proti ktorému zrejme a predovšetkým odvolanie obžalovaného smerovalo), a následne, zvlášť s prihliadnutím na ustanovenie § 321 odsek 2, odsek 3 Trestného poriadku aj výrok o treste napadnutého rozsudku a tiež postup konania súdu prvého stupňa všetkým týmto výrokom napadnutého rozsudku predchádzajúci, avšak iba v rozsahu zistenia prípadných chýb odôvodňujúcich podanie dovolania.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli napokon objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa v prejednávanej veci potreboval pre svoje rozhodnutie o vine, o treste (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov predovšetkým zameraných na objasnenie skutkových okolností zažalovaného skutku dôležitých pre rozhodnutie o vine obžalovaného a pri vykonávaní dôkazov zameraných na objasnenie skutočností potrebných na určenie druhu trestu a jeho výmery na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých závažných chýb (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku), ktoré by mohli mať vplyv na tieto zistenia, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práv obžalovaného na obhajobu.

Zistenia súdu prvého stupňa dôležité tak pre jeho rozhodnutie o vine obžalovaného vo vyššie uvedenom skutkovom rozsahu, ako aj pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktoré mal za preukázané, tak

vychádzali z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania, zodpovedajúceho všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku), súčasne súd prvého stupňa pri hodnotení týchto dôkazov tiež dôsledne postupoval v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda ich všetky v prejednávanej veci hodnotil tak jednotlivo ako aj v ich súhrne, nepochybne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

Odvolací súd preto konštatuje, že dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu pre prijatie rovnakého záveru k akému dospel aj súd prvého stupňa, a síce, že obžalovaný svojím úmyselným konaním naplnil skutkovú podstatu prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona, tak po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke. Podľa názoru odvolacieho súdu priebeh skutkového deja súdeného prečinu bol preukázaný vykonaným dokazovaním súdu I. stupňa v takom rozsahu, z ktorého je možné spoľahlivo prijať záver o zavinenom úmyselnom protiprávnom konaní obžalovaného, ktorý bez pochyb prejavil absolútny dešpekt k rozhodnutiu súdu, ako štátnej autority, nerešpektujúc už uložený trest zákazu činnosti. Hodnotiac súdom I. stupňa zistený skutkový stav, tento možno považovať za vnútorne nerozporný, konzistentný, majúci oporu v dôkazoch, ktoré boli vykonané v trestnom konaní, či už v prípravnom konaní, alebo v konaní pred súdom.

Keďže ťažiskovým odvolacím dôvodom obžalovaného bolo namietanie zákonnosti dôkazov a ich použiteľnosti v tomto trestnom konaní, odvolací súd zameril svoju pozornosť práve na túto skutočnosť. V tejto súvislosti je nevyhnutné poznamenať, že zo zákonného ustanovenia § 119 ods. 2 Trestného poriadku <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>> je zrejmé, že dokazovať skutkový stav veci možno len zákonným spôsobom a to dôkaznými prostriedkami, ktoré sú upravené v Trestnom poriadku, respektíve, ktoré vyplývajú z osobitného zákona. Napriek tomu, že ustanovenie § 119 ods. 2 Trestného poriadku <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>> vypočítava dôkazné prostriedky len demonštratívne, je limitujúcim faktorom dokazovania práve zásada zákonnosti, t. j. skutočnosť, že dokazovať možno len dôkaznými prostriedkami upravenými v Trestnom poriadku, či v osobitnom zákone. V prípade, ak sa skutkový stav veci dokazuje prostriedkami, ktoré Trestný poriadok alebo osobitný zákonne pokladá za dôkazný prostriedok, nemôže byť výsledkom takéhoto dokazovania dôkaz použiteľný v trestnom konaní, teda takýto prostriedok nemôže slúžiť na náležité zisťovanie skutkového stavu veci a súd ani nemôže o takýto prostriedok oprieť svoje rozhodnutie. Ak teda orgán činný v trestnom konaní, respektíve súd, považuje informáciu, ktorú obsahuje úradný záznam polície za podstatnú, či závažnú pre rozhodnutie vo veci môže ju „preniesť“ do dokazovania v trestnom konaní len tak, že vypočuje osoby, ktoré úradný záznam spísali, ako svedkov, pretože až ich svedecké výpovede tu možno považovať za dôkazný prostriedok. Úradný záznam polície teda môže slúžiť len na posúdenie otázky, či je nevyhnutné vykonať takýto dôkaz podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Z vyššie rozvedených úvah teda súd prvého stupňa nemohol pristúpiť ani k čítaniu úradného záznamu (na č.l.60, respektíve aj č. l. 61) v režime zákonného ustanovenia § 269 , ktorého obsah by mohol byť dôkazom, ale ide len o záznam postupu polície, ktorý má, pre trestné stíhanie, len povahu informácie. Rovnako tak len povahu informácie (teda nie dôkazu) má aj zápisnica o podaní vysvetlenia. Uvedené právne závery vyplývajú aj z judikatúry (napríklad R 26/1989), ktorá konštatuje, že vysvetlenia osôb, úradné záznamy, či iné zápisy polície nemôžu slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom

V uvedenom kontexte treba potom poukázať aj na to, že pri uznaní viny nemožno ako dôkaz použiť výpovede príslušníkov (príslušníka) polície o tom, akým spôsobom sa pred nimi vyjadroval ku skutku obžalovaný v pozícii podozrivého, teda ešte pred vznesením obvinenia. Ani táto skutočnosť však nemení nič na závere, že námietky obhajoby v otázke uznania viny obžalovaného sú nedôvodné, nespôsobilé zmeniť jednoznačný záver svedčiaci o spáchaní prejednávaného skutku obžalovaným. Aj napriek pripusteniu nemožnosti použitia úradného záznamu a záznamu o podaní vysvetlenia (č.l. 60 a 61) ako zákonného dôkazu v tomto trestnom konaní, ktoré boli spísané príslušníkom PZ pôsobiacim na dopravnom inšpektoráte (ktorý neskôr začal trestné stíhanie a vzniesol obvinenie), odvolací súd pri ustálení viny vychádzal z usvedčujúcich výpovedí svedkov V. a Q. (príslušníkov Policajného zboru), ktorí boli vyslaní k dopravnej nehode obžalovaného. Obaja zhodne od prípravného konania (po vznesení obvinenia) usvedčovali obžalovaného zo spáchania prejednávaného skutku, pretože potvrdili, že svedkyňa a priateľka obžalovaného D.. O., X.. reprodukovala priebeh nehodovej udalosti takým spôsobom, z ktorého je možné bez pochyb ustáliť vedenie motocykla práve obžalovaným. Táto svedkyňa obom príslušníkom popisovala nezvládnutie vedenia motocykla priamo osobou obžalovaného, ktorý dostal šmyk, následkom čoho havaroval a spadol z motocykla. Výsluch týchto svedkov v prípravnom

konaní, ako aj v konaní pred súdom bol vykonaným zákonom zodpovedajúcim spôsobom, v dôsledku čoho je racionálnym vyústením použiteľnosti ich výpovede ako legálneho dôkazu v tomto trestnom konaní. Okrem toho, ucelenú reťaz usvedčujúcich dôkazov dopĺňa aj výpoveď svedkyne P. B., ktorej svedkyňa D.. O., X.. uviedla, že obžalovaného „vynieslo na kamienkoch.“ Z použitého slovného spojenia, predovšetkým z hľadiska jeho sémantického významu možno usúdiť, že ostatné osoby tam nemohli byť, keďže na kamienkoch vynieslo len obžalovaného. Z citovaného je okrem toho celkom logické a opodstatnené, že ak uvedená svedkyňa nepoužila množné číslo, na motocykli musel sedieť a teda nepochybne aj tento viesť len obžalovaný. Ďalším dôkazom, ktorý zapadá do mozaiky usvedčujúcich dôkazov (i keď len nepriamych) je výpoveď svedka F.. E. A., ktorý aj keď sprostredkovane (aj keď si nepamätal presne od koho) vnímal, že jedinou osobou, ktorá mala nehodu bola osoba obžalovaného.

Odvolací súd nevzhladol žiadnu existenciu pochybností o priebehu prejednávaneho skutku, keďže svedkovia (i keď len sprostredkovane) zväčša od priateľky obžalovaného (svedkyne D.. O., X..) mali pozitívnu vedomosť o zranenom vodičovi motocykla, konkrétne o obžalovanom, ktorý sa nachádzal na mieste nehody. Prítomnosť inej osoby nebola v konaní preukázaná, celkom pravdepodobne aj z toho dôvodu, že takáto ani neexistovala. Obžalovaný, ako aj svedkyňa D.. O., X.. (priateľka obžalovaného) si v priebehu prípravného konania uvedomili hrozbu nebezpečenstva trestného stíhania, preto odmietali vypovedať, respektíve osobitne obaja súhlasne potvrdili vedenie motocykla inou, celkom rozdielnou osobou od obžalovaného, ktorú nechceli podľa ich vyjadrenie zbytočne kriminalizovať. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie prehratím zvukového záznamu - nahrávky nahlásenia dopravnej nehody, z prepisu ktorého je zrejmé, že svedkyňa D.. Horniaková, X.. bezprostredne po nehode obžalovaného zavolala na tiesňovú linku 112, a oznámila, že jej priateľ obžalovaný „sa sám šmykol na prachu a padol.“ Tento dôkaz bez ďalšieho možno označiť za priamo usvedčujúci, podporujúci výsledok o zavinenom konaní obžalovaného. Odvolací súd tak mal k dispozícii takú dôkaznú situáciu, ktorá preukázala spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia obžalovaným.

Pokiaľ obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu namietal nepoužiteľnosť dôkazov na strane 9, resp. čiastočne 10 napadnutého rozsudku, táto argumentácia bola podľa názoru odvolacieho súdu už vyvrátená, vyššie prezentovanými právnymi úvahami odvolacieho súdu. Aj keď súdna prax sa čiastočne prikláňa k názoru, že príslušníka PZ možno vypočúť ako svedka len k obsahu úradného záznamu (ktorý sám spísal), napríklad ako vykonával služobný zákrok, a nie k tomu, čo vypovedala osoba voči ktorej zákrok vykonával, odvolací súd je toho názoru, že výpoveď svedka I. bol zákonne získaným dôkazom, ktorý obžalovaného takisto priamo usvedčuje zo spáchania trestného činu. Z jeho výsluchu je zrejmé, že informáciu, kto bol vodičom motocykla sa prvotne dozvedel od príslušníkov OOPZ - svedkov V. a Q., a následne aj od obžalovaného za ktorým sa dostavil po zadokumentovaní miesta nehody do nemocnice. Z jeho výpovede tak vyplynuli prirodzene aj iné skutočnosti ako z úradného záznamu, alebo záznamu o podaní vysvetlenia, ktoré sám spísal, k zákonnosti ktorých sa už odvolací podrobne vyjadril.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku dôkladne a podrobne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a tiež s akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach viny, ako aj vo vzťahu k uloženému trestu a k náhrade škody. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd s dôvodmi napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožnil a tam uvedené závery si osvojil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Treba zdôrazniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Toto konštatovanie je v danej veci opodstatnené aj vzhľadom ku skutočnosti, že obžalovaný v písomnom odôvodnení proti výroku o vine napadnutého rozsudku predovšetkým smerujúceho odvolania neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť alebo okolnosť, ktorá by opodstatnene spochybovala záver o tom, že v

prejednávanej veci zažalovaný skutok sa stal, že ho spáchal obžalovaný a že ním naplnil všetky zákonné znaky prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona to nielen po formálnej, ale aj po materiálnej stránke, pretože ani spôsob spáchania činu a jeho následky, ani okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a napokon ani miera zavinenia a pohnútky obžalovaného ako jeho páchatela neodôvodňujú záver o nepatrnosti jeho závažnosti (§ 10 odsek 2 Trestného zákona).

Na základe uvedeného si odvolací súd v celom rozsahu osvojil skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa, považujúc ich za správne a plne zodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania, doplňujúc niektoré jeho vlastné právne úvahy, vzhľadom na obhajobné námietky obžalovaného, ktorý celkom negoval spáchanie trestného činu, s odôvodnením existencie iného vodiča motocykla. Odvolací súd aj napriek doplneniu argumentácie ohľadne zákonnosti použitia úradného záznamu a záznamu z podania vysvetlenia, nemal pochybnosti o vine obžalovaného, pretože aj napriek vylúčeniu použitia predmetných dôkazov z dôvodu ich nezákonnosti bola vina obžalovaného preukázaná, pričom dôvodné pochybnosti obsiahnuté v odvolacích námietkach boli v tomto trestnom konaní rozptýlené na základe vyššie uvedených usvedčujúcich dôkazov.

K rozdielnemu záveru od súdu prvého stupňa dospel odvolací súd pokiaľ ide o uložený nepodmienečný trest odňatia slobody obžalovanému, a to z dôvodu predovšetkým jeho neprimeranosti. Samotné rozhodnutie o vine a treste má v sebe subsumovať nielen represívnu a výchovnú funkciu trestu, ale aj zásadu humanity, z ktorej vyplýva zákaz neprimeranej sankcie, predovšetkým ku konkrétnym okolnostiam prípadu a pomerov obžalovaného. V danom prípade zostal konaním obžalovaného dotknutý Trestným zákonom chránený záujem na riadnom výkone rozhodnutia súdu, ktorého obsah svojím úmyselným a protiprávnym konaním odmietol obžalovaný riadne vykonať, avšak uvedené automaticky neznamená ukladanie v hierarchii najprisnejšieho nepodmienečného trestu odňatia slobody. Okrem toho, bolo povinnosťou odvolacieho súdu vyriešiť ako predbežnú otázku podľa § 7 odsek 1 Trestného poriadku osvedčenie sa obžalovaného v jeho predchádzajúcej trestnej veci, keďže sa skutku dopustil v priebehu plynutia skúšobnej doby. Márnym uplynutím lehoty v inej jeho trestnej veci, vedenej takisto na súde prvého stupňa (Okresný súd Levice), pod spisovou značkou OT/93/2016 (v ktorej vystupuje v pozícii odsúdeného) na rozhodnutie o osvedčení sa skúšobnej dobe, prišlo dňa 22.08.2019 (uplynutím dvoch rokov od skončenia skúšobnej doby, ktorá začala plynúť dňa 22.08.2017) k legitímnej aplikácii fikcie neodsúdenia, ergo nastúpenie právneho účinku pri ktorom sa hľadá na obžalovaného (odsúdeného), ako keby nebol odsúdený (§ 50 odsek 6 a 7 Trestného zákona). Na základe takého postupu prišlo potom aj k zmene posudzovania súdom prvého stupňa zistenej priťažujúcej okolnosti (konkrétne podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona), existenciu ktorej inak súd prvého stupňa v čase jeho rozhodovania správne vyhodnotil. S poukazom na uvedené, v dôsledku nastúpenia spomínanej právnej fikcie neodsúdenia, nemohol odvolací súd u obžalovaného uvedenú priťažujúcu okolnosť opätovne vzhliadnuť.

Keďže odvolací súd po vyhodnotení predbežnej otázky podľa § 7 odsek 1 Trestného poriadku nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť, ani správne súdom prvého stupňa nezistenú žiadnu poľahčujúcu okolnosť, bola výmera určovaná priamo trestnou sadzbou uvedenou v § 348 odsek 1 Trestného zákona, teda až na dva roky. V posudzovanej trestnej veci však súd dospel k záveru, že práve uloženie alternatívneho peňažného trestu bude mať v prejednávanej veci väčší výchovný vplyv na samého obžalovaného ako uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody (keďže v čase rozhodovania súdu prvého stupňa bolo potrebné zohľadniť ustanovenie § 49 odsek 2 Trestného zákona ukladajúce zákaz ukladania „podmienky na podmienku pri úmyselných trestných činoch). Odvolací súd je preto presvedčený, že uložený trest prinúti obžalovaného, aby bol motivovaný viesť riadny život a nedostával sa do rozporu s právnym poriadkom Slovenskej republiky. S poukazom na uvedené bola závažnosť činu určovaná významom chráneného záujmu (záujem štátu na riadnom výkone súdnych rozhodnutí), pričom verejný záujem v prejednávanej veci nevyžadoval uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý by pôsobil na obžalovaného príliš represívne. Zlyhanie a konanie obžalovaného v prejednávanej veci malo svoj podklad v totálnej neúcte k obsahu uloženého trestu zákazu činnosti v jeho predchádzajúcej trestnej veci, pričom práve prejednávaná vec má na zreteli si tento rešpekt od obžalovaného voči štátnym autoritám náležitým spôsobom vynútiť. Keďže u obžalovaného dostatočný rešpekt k rozhodnutiu súdu celkom zjavne absentoval, uloženie peňažného trestu bude spoľahlivo tento zamýšľaný účel sledovať. Z týchto dôvodov odvolací súd na potrestanie obžalovaného zvolil uloženie peňažného trestu vo výmere 800 eur, čo z hľadiska nielen druhu ale aj výmery trestu považoval v danom prípade za najvhodnejší a náležite zvolený spôsob vybavenia potrestania obžalovaného, sledujúc pri

tom najmä dosiahnutie okamžitej a citeľnej ujmy na jeho právach tak, aby mohlo prísť k vytvoreniu a splneniu podmienok, že sa v budúcnosti podobného konania nedopusť (jeho prevýchova).

Z tohto pohľadu odvolací súd považoval za primeraný trest, ktorý sa má ukladať obžalovanému iný druh trestu, než mu bol uložený súdom prvého stupňa, pričom za súladný so zákonom považoval uloženie peňažného trestu.

Odvolací súd podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku zruší napadnutý rozsudok

- ak je uložený trest neprimeraný (písmeno e/).

Podľa § 321 odsek 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti ;

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Keďže odvolací súd zistil vyššie uvedený, zákonný dôvod podľa § 321 odsek 1 písmeno e/, odsek 3 Trestného poriadku zrušil odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa len v časti vo výroku o treste a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám odvolací súd vo veci rozhodol rozsudkom.

Za tento prečin odvolací súd podľa § 348 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Trestného zákona a ani za nezistenia priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 Trestného zákona), § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a § 57 odsek 1 Trestného zákona obžalovanému uložil peňažný trest vo výmere osemsto eur, s tým, že podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu a podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na dva mesiace. Súčasne, okrem uloženého peňažného trestu uložil obžalovanému podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke, vzhľadom na charakter prejednávaneho trestného činu (v doprave), keďže obžalovaný sa dopustil trestného činu v súvislosti s činnosťou, na ktorú sa podľa zákona vyžaduje osobitné oprávnenie, kde zohľadnil nielen okolnosti skutku, ale aj pomery obžalovaného.

Trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere tri roky umožní obžalovanému urobiť sebareflexiu nad svojim správaním, keďže ani predchádzajúce odsúdenie nemalo výraznejší efekt na jeho osobu, pretože skutok spáchal v skúšobnej dobe, avšak v dôsledku prirodzeného plynutia času sa na neho hľadí ako keby nebol odsúdený, čo súd reflektoval aj do výmery vedľajšieho trestu, nielen trestu peňažného. Fikcia neodsúdenia však neznamená zánik tej skutočnosti, že páchatel bol v minulosti odsúdený, teda sa dopustil trestného činu, čo odvolací súd komplexne zohľadnil. Odvolací súd bral do úvahy aj predchádzajúce priestupkové postihnutie obžalovaného za vedenie motorového vozidla v stave vylučujúcom spôsobilosť, ale aj za priestupky na úseku dopravy. Všetky tieto skutočnosti odvolací súd reflektoval do výmery trestu zákazu činnosti, ktorý považuje za spravodlivý, odôvodnený okolnosťami skutku, zodpovedajúci osobným pomerom obžalovaného.

Odvolací súd mal za to, že nielen druh a výmera hlavného, ale aj druh a výmera vedľajšieho obžalovanému v prejednávanej veci odvolacím súdom uloženého trestu, zodpovedá všetkým kritériám ustanoveným pre ukladanie trestu v § 34 odsek 4 Trestného zákona (spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, zistené tri poľahčujúce a nezistená žiadna priťažujúca okolnosť, osoba obžalovaného, jeho pomery a možnosti jej nápravy), a preto je spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jej výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných

odradí od páchania trestných činov a zároveň dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.